

Docent Cerman: Udělají z Čechů parazity. Dění ve Francii, o němž ČT mlčí. Plivání na dějiny

- CZ24 News | 6. ledna 2021

Pokud bychom hledali hrozný rok ve smyslu zásahu zvenku, tak by to byl rok 2015, kdy začala tzv. migrační krize, na níž navázalo v roce 2018 organizované hnutí za klima pod hlavičkou Greta Thunbergové. Teprve pak by podle historika a publicisty Ivo Cermana následoval v žebříčku loňský rok koronaviru. Vysokoškolský pedagog kritizuje Českou televizi nejen za to, že nezvládla referování o pandemii, ale úmyslně neinformovala o dění v USA a nejnovějším hnusem v jejím zpravodajství byly reportáže o demonstracích proti policii ve Francii.

Pro loňský rok se už před jeho koncem objevilo označení „annus horribilis“, hrozný rok, a to z medicínských, ekonomických, společenských a psychologických důvodů. Může pro naši zemi být tím, čím byly roky 1929, 1938, 1939 nebo 1968, tedy téměř osudovým?

Myslím, že takový druh zlomu už máme za sebou. Pokud bychom hledali nějaký annus horribilis ve smyslu zásahu zvenku, tak by to pro mě byl rok 2015, kdy začala tzv. migrační krize, na kterou navázalo v roce 2018 organizované hnutí za klima pod hlavičkou Greta Thunbergové, a teprve pak přišel letošní rok koronaviru. Všechny tyto „osudové roky“ mají ale společné, že v nich jde o zavádění představ krajní levice zdůvodněné nějakým stavem nouze. Pandemie koronaviru se odlišuje tím, že ten problém je tentokrát reálný, zatímco dřív to byly uměle vyvolané krize, i když „umělým vyvoláním“ máme na mysli třeba „jen“ úmyslné zhoršování, jako v případě „migrační krize“, nebo úmyslně abstraktní, neřešitelné pojmenování problému jako v případě „klimatické změny“. Takže svým způsobem to byla osvobozující zkušenost, krajní levice podporovaná médii, která převzala otěže řízení vlády v západním světě, mohla poprvé ukázat, jak si poradí s reálnou hrozbou. Selhala všude.

V čem selhala především a čím z pohledu historika koronavirová pandemie nejvíce ovlivnila či pozměnila naše životy?

V tom, že vytvořila další důvod pro pokračování demontáže demokratického státu pod záminkou „stavu nouze“. Salonní levičáci nezklamali v tom, že koronakrizi zpolitizovali. Krajní levice v USA a Francii se už na jaře postavila za jednoznačné prodlužování a utužování represí, které symbolicky vyjadřuje požadavek nosit roušky všude. A k tomu patří i pokrytectví amerických levicových guvernérů, soudců a dalších politiků, kteří nařídili drastická opatření a vzápětí byli přichyceni při tom, že sami žijí tak, jako by se nic nedělo. Nejslavnější byl případ Nancy Pelosi. Pro naše životy bude mít drastický dopad celá série opatření od roku 2015, která je pořád zdůvodňovaná nějakými novými „stavy nouze“. Oni se ve skutečnosti řídí marketingem, takže i kdyby koronakrize pokračovala několik let, brzo vymyslí něco nového. Marketing nemůže zůstat u jednoho tématu. Teď mi dochází, že takové téma tu už je, je to tažení proti policii spojené na západě i se zabíjením policajtů. Jestli se proti tomu nezačnou státy účinně bránit, budou to změny nevratné.

Už jste zmínil klima i migraci, tedy témata, která se spolu s terorismem v minulých letech v Evropě především řešila. V minulém roce se s výjimkou v listopadu zveřejněného programu německé Strany zelených diskutovala jen okrajově, protože ve veřejném prostoru je přebila koronavirová pandemie. Znamená to, že nešlo ve skutečnosti o tak podstatná témata nebo je naopak covid-19 neprávem odsunul z centra pozornosti a sám důležitosti tří zmíněných problémů nedosahuje?

Jak jsem řekl, klima a migrace byla témata uměle vyvolaná, terorismus je reálný, ale myslím, že to vždycky bylo převráceno buď v obvinění proti nechápavé majoritní společnosti, která k tomu chudáka teroristu dohnala, nebo se odvrátila pozornost tím, že se rychle vyhledal nějaký případ stavící muslimy do role oběti a okamžitě se začalo mluvit o něm. Teprve po atentátu na učitele dějepisu Samuela Patyho se zdá, že Francie se vědomě snaží změnit kurz, ale myslím, že se jí to nepovede. Je třeba si pozitivně ujasnit, že evropská civilizace je dobrá a že nám jde o její ochranu. Představte si, že by ve 2. světové válce šli vojáci demokratických států do boje proti nacismu s vědomím, že brání nejhorší režim světových dějin, který by měl v zájmu lidstva zmizet z povrchu Země. To by asi leckoho odradilo od toho, aby vůbec něco dělal. Za druhé je třeba, aby se ti propagátoři terorismu aspoň přestali veřejně podporovat, ať už morálně z médií nebo finančně. Obojí se děje. Mohl bych vám připomenout hnusnou kampaň britských labouristů v čele s Jeremy Corbynem na podporu vracejících se bojovníků Islámského státu nebo akce strany zelených ve Francii a v Německu. Taký jsou tu dlouhotrvající finanční podpora všech států EU pro palestinské teroristy v pásmu Gazy, zmanipulovaná selektivní zpravodajství, ale i takový ten kult bojovníků za spravedlnost, který šíří dystopické filmy, americké seriály všech žánrů, ale i dějepisectví. Já třeba bolestně vnímám, že se prakticky mlčky rozhodlo o tom, že stát je sprosté téma a na užitečná témata komplikovaných dějin státu a právního myšlení grant nedostanete, zato pseudovědeckých grantů obviňujících státy a opěvujících individuální hrdiny nebo hrdinské oběti, těch je plno.

Může covid-19 a vše, co s ním souvisí, způsobit změny v chování a uvažování lidí? Třeba příklonem k duchovnějším či alespoň skromnějším životním stylům, a tím, že přestanou tolik lpět na majetku a pohodlném životním stylu? Nebo ani pandemie myšlení výrazné většiny společnosti u nás ovlivnit nedokáže?

Já myslím, že to změni životní styl. Všeobecně to povede k sedavému a izolovanému způsobu života, který je teď dokonce vydáván za ctnost. Jestli to bude trvat dál, zmizí veřejný život, myslím, že to bude mít dopad i na soukromé sdružování, protože seznamovat se bude nemožné, spíš se vaše děti seznámí s nějakým perverzákem na internetu než s někým, s kým by mohly založit rodinu. U nás to pod Babišovým vedením povede i k trvalé ztrátě kulturního života. Poklesneme natrvalo. Když se podíváte na to, co Babiš zavírá a co povoluje, uvidíte, že v nás vidí jen platící klienty obchodů, ne

občany. Chráněný zájem představují jen firmy, kde je nám dovoleno utrácet, ne školy, ani základní umělecké školy, ani sportoviště kde by se naše děti mohly něco naučit. Není mi jasné, z čeho budeme do budoucna živi. Naše země klesne na úroveň neužitečných parazitů, za jaké nás na Západě odedávna měli. Babišův režim nás tlačí do role utrácějících klientů, ale nestará se o to, kde ty peníze vyděláme zítra. Při volbách v roce 2013 měl Babiš klip o tom, jak chce, aby se dětem leskly oči, jak se postará, aby měly vzdělání a neodcházely z této země. Teď mu nedochází, že tyhle děti mají zničenou budoucnost. Nebudou mít kvalitní vzdělání v ničem, jestli z nich mají být taky utrácějící klienti, tak si asi budou muset půjčovat.

Důležitou roli v tomto zcela mimořádném roce sehrávala média, i když je mnozí obviňovali ze zvyšování paniky přehnaným informováním o pandemii. Dalo se v tomto roce spolehnout alespoň na nejdůvěryhodnější tuzemské médium, jak o České televizi s pýchou hovoří na Kavčích horách?

Nemyslím, že by chyba médií spočívala v tom, že informovala přehnaně. Chyba psaných médií – novin i internetových – spočívala dle mě v tom, že pořád jenom hromadila hrůzostrašné negativní informace, čímž lidi doslova dezorientovala a taky demotivovala. Podle mě tedy nejhorší roli sehrály Seznam Zprávy a Novinky. Ty musely každou zprávu zpracovat tak, aby vyzněla jako rekord, jako něco nejhoršího, pokaždé dle jiných kritérií, takže jste se nikdy nedověděli, jak na tom opravdu jsme. Jednou zase napsaly, že ani rouška prý neochrání před koronavirem, jelikož vás vir napadne mezerami po stranách. To je zpráva, která spolehlivě odradí od nošení roušek. Česká televize určitě svou roli nezvládla, pokud tedy nepovažujeme za její roli vydělávat peníze pro generálního ředitele Dvořáka, tuhle roli zvládá skvěle. Veřejnoprávní média nezvládla dát prostor lékařům, informovat tak, jako to dělají v Německu, o postupu v poznání viru.

Když Česká televize nezvládla svou roli při referování o koronavirové pandemii, dokázala si napravit reputaci alespoň informováním o volbách v USA i dalších významných domácích i světových událostech tak, jak se od veřejnoprávního média očekává?

Na mém blogu jsem myslím dostatečně ukázal, že ČT neplnila službu veřejnosti, úmyslně neinformovala o dění v USA. Mluvil jsem o tom i v našem posledním rozhovoru [zde](#). Ale před koncem roku k tomu ještě přidala reportáže o demonstracích proti policii ve Francii, a to je tedy nejnovější hnus v jejich zpravodajství. The lowest low. Ve Francii totiž je policie už léta přetížena, trpěla v nasazení proti žlutým vestám a muslimskému terorismu. Po incidentu ve Viry-Chatillon v říjnu 2016 začala jakási fronda – povstání – policistů, protože požadovali změnu zákonů, aby jim bylo umožněno se účinně bránit, když jsou v ohrožení života. Ve Viry-Chatillon zapálil hlouček arabsko-severoafričských mladíků auto s policejní hlídkou a vypadalo to, že jednoho z policistů upálili zaživa, druhá policistka měla vážné popáleniny. Ten policista se z toho sice dostal, ale přece jen tomu můžeme říkat upálení. Je tragické, že Česká televize to zazdila a musím vám to zdlouhavě vysvětlovat. Zkrátka pak začalo Mobilisation des policiers en colere (MPC), které chtělo změnu předpisů a konec té protipolicejní rétoriky v médiích, protože jich bylo hodně zabito ve službě a ještě víc policistů páchalo sebevraždy. Nakonec se mluvčí toho hnutí Maggy Biskupski taky zabila. Spáchala sebevraždu v listopadu 2018.

V minulém roce se ze Spojených států valila do celého světa kritika na policii. Jak s informováním o tomto ožehavém tématu naložila Česká televize?

Po všem, co jsem uvedl, po rocích slibů, přišlo loňské hnutí „proti policejní brutalitě“, které vytvořila marketingově americká levice, a najednou se na všechny sliby a zabité policisty zapomnělo. Ve Francii začali po vzoru USA fabrikovat podobné případy obětí „policejní brutality“ a na podzim tam začali propagovat zabíjení policistů. Jak jsem psal na blogu, hned po [atentátu na Samuela Patyho](#) tam skupina britských Pákistánců podnikla útok autem na policisty na ulici. Na to přišly ty

demonstrace, ve kterých se francouzští levičáci chovali pěkně násilně, zachytil to na fotografiích na twitteru novinář Yasid Bouzian, ale veřejnoprávní média jim vytvořila obraz nenásilných protestů, které se staly obětí policejní brutality. No a naše ČT vytvořila sérii úžasných reportáží stálého zpravodaje pana Jana Šmída, který jednoduše 90 procent informací zamlčel a zbylých 10 procent pravdy podal jako případ policejní brutality. V jedné reportáži zpovídal jako zasvěcené znalce situace ve Francii nějaké americké demonstrátory, kteří tam tvrdili, že ve Francii probíhá nástup fašismu a že policie je jejich nástrojem. Za odvysílání takových dezinformačních nenávistných kravin měla Česká televize dostat hodně velkou pokutu a hlavně už vůbec žádné peníze z veřejných financí do budoucna.

To by nepochybně spustili povyk její hlasití zastánci, kteří se už tak ozývali proti výrazné obměně Radě ČT, protože prý v novém složení ohrožuje nezávislost České televize. Lze ji vůbec brát ve stávající podobě jako nezávislou a objektivní, když ji i čerstvě zvolený předseda Rady ČT Pavel Matocha označil za bruselskou a zaměřenou proti české vládě?

Myslím, že nezávislost České televize ohrožuje hlavně její generální ředitel Petr Dvořák, který ji v rozporu se statutem ČT změnil na výrobu peněz do vlastní kapsy. Mohl bych mluvit o jednotlivých pracovištích – mně leží v žaludku redakce zahraničního zpravodajství, jiným Wollnerovi bulvární „aktuální publicisté“ – ale ryba smrdí od hlavy.

Připadá mi, že jste snad jediný historik veřejně bránící obraz Čechů v období před vypuknutím druhé světové války, během ní a na jejím konci. Jakou stopu ve vědomí veřejnosti může zanechat kniha „Mezi Prahou a Mikulovem“, která světu představila Čechy jako iniciátory a spolupachatele holokaustu, nebo Českou televizi v Německu šířené video obviňující Čechy ze zvěrstev spáchaných v květnu 1945?

Ano, to mi říká víc lidí, ale archiváři mi píší, ne že jsem jediný historik, ale jediný „univerzitní historik“, který v tom něco dělá. Chci jen ujistit, že mezi staršími historiky jsou rovněž tací, jimž to vadí, taky už napsali recenze. Ono to závisí také na tom, jestli my, kteří nesouhlasíme, dostáváme slovo v médiích. Já píšu jen ten blog, ale v médiích jsem kromě Parlamentních listů nikdy nedostal možnost se k těmto bolestivým otázkám vyjádřit. Té zmíněné knížce poskytlo naše ministerstvo zahraničí propagaci a české centrum v Mnichově zase promítalo německou verzi toho dokumentu Zabíjení po česku, který jste zmínil. Náš stát a naše veřejnoprávní televize provozovaly propagandu proti obyvatelům vlastní země. Kniha Mezi Prahou a Mikulovem nemá na českou veřejnost zatím žádný vliv, protože ještě nevyšla česky, je určena pro mezinárodní veřejnost.

Vliv na nás Čechy mají překlady vydávané Jiřím Padevětem v nakladatelství Academia. Už stihl vydat Láníčkovu knížku o protektorátu a Grunerovu knížku o údajné iniciativě Čechů za provedení holokaustu, a teď vydal knížku psychopata Jana Tomasze Grosse o holokaustu v Polsku. Gross je ten, co tvrdí, že Poláci zabili víc Židů než němečtí nacisti. Vliv na českou veřejnost má určitě dlouhodobá činnost Ústavu soudobých dějin AV ČR, který omlouvá totalitní režimy a vinu přenáší na jednotlivé občany. Je to věda, takže to nesmí nikdo kritizovat. Kritické myšlení do vědy nepatří. Alespoň dle nich ne. Ale nejzásadnější mi připadá špinící kampaň proti vlastním dějinám, která tu probíhá od roku 2018. Stoleté jubileum Republiky československé se změnilo v začátek nehorázného kydání špíny metodou 10 procent pravdy a někdy i za pomoci lží. V tom roce 2018 vydal Respekt speciál, kde byl velký rozhovor s historikem Igorem Lukešem, kde došlo i ke lhaní o historii. Jestli to nějaké noviny zajímá, tak jim to rád vysvětlím. Divím se, že na to nikdo nereagoval. Od té doby se každý rok najde nějaké jubileum, v roce 2019 to byla okupace, v roce 2020 zase konec války a odsun, a pokaždé je to jen další vystupňování té špíny.

Koncem roku jsem zaregistroval, že jste se na svém blogu ohradil proti nepravdivým výrokům, které na Seznam Zprávy v esejí Pavla Koláře zazněly o dějinách Židů v českých

zemích. Jaká tvrzení byste autorovi především vytknul?

Ano, to byl případ jakéhosi marketingového způsobu reakce na recenzní článek, který jsem vydal v Českém časopise historickém 2020/3, kde jsem doložil jejich nepravdivé výroky o 20. století, i omyly o raném novověku. Jak je to pro dnešní dobu typické, oni na to reagovali tak, že si nechali od kolegy Koláře napsat takovou sebechválu, kde jim zopakoval všechno, co říkají v té svojí mezinárodní knížce, jako by té mojí recenze vůbec nebylo. Je to podobné, jako kdyby v době sporu o rukopisy v 19. století, reagovali obhájci mýtů tím, že si od někoho nechají zopakovat všechny mýty ještě jednou, jako kdyby je nikdo nevyvrátil. Dřív bylo v módě národu vymýšlet hrdinské skutky, teď je v módě mu vymýšlet zlodušské skutky. Oba postupy jsou nerealistické v tom, že předpokládají kolektivní jednání a smýšlení celého národa. Taky národu přisuzují jako vrozené něco, co vrozené být nemůže. Co na Kolářově „eseji“ bylo nejhorší? Asi to, že si to vůbec dovolil udělat.

Když odhlédneme od pandemie, co pro vás jako historika byly nejpozoruhodnější události roku doma či ve světě? A co s rokem 2020 zůstane nejvíce spojeno?

O událostech v roce 2020 jsem už napovídal hodně, tak spíš něco z historie. Bylo to 400 let od bitvy na Bílé hoře a podle mě to mělo posloužit k přehodnocení našeho celkového přístupu k té době. Já sám dělám spíš dobu pozdější, dobu osvícenství, ale vrátil jsem se k tomuto tématu, zkusil jsem sepsat něco o nových pracích a nových pohledech na tu éru, a budu v tom pokračovat. Myslím totiž, že zanedbání výročí Bílé hory nebylo způsobeno jen koronavirem, ale i dlouhodobým propadem zájmu o celou éru novověku, tj. o vše, co bylo před 20. stoletím. Ono to souvisí i s tím kydáním špíny na vlastní civilizaci, o kterém jsem mluvil. Tady se za pomoci novinářů a části historiků soudobých dějin prosadila představa, že spravedlivější pohled získáme, když jednoduše budeme z tragických událostí 20. století obviňovat vlastní národ, a starší dějiny k takovému hodnocení vůbec nepotřebujeme. Ale podle mě je třeba pro změnu úsudku nutně vědět i to, co se dnes ví a říká o době dřívější, třeba o době Bílé hory, která byla pro nacionalistické pojetí tak zásadní. Co se dnes třeba ví o tehdejších pojetí náboženské svobody, jak vypadaly vztahy Čechů s Němci nebo jaké cíle vlastně měli stavovští rebelové. Historický ústav AV ČR na to téma udělal hezkou sérii krátkých klipů, která je na YouTube.

A jak se v tomto směru předvedla veřejnoprávní televize?

Česká televize zcela selhala, protože na téma Bílé hory nechala natočit jen slabomyslný film Defenestrace, a to podle scénáře publicisty Pavla Kosatíka, jenž je symbolicky jedním z těch špinicích historiků soudobých dějin, o kterých jsem mluvil. Nechápu, že v ČT neměl nikdo podezření ohledně scénáře, který napsal jeden z „dvacátníků“, přitom to musel být velmi drahý výpravný film. Druhý takový Česká televize nenatočí, i když každý rok dává peníze minimálně na jednu výpravnou pohádku. Nebo si vzpomeňte, že před koncem roku natočili nějakou nechutnou výpravnou sérii o dějinách sexu. Na takové kraviny ČT peníze má. Kdo jiný než veřejnoprávní média by měl vytvářet pořady o tématech, jako jsou raněnovověké dějiny, i když z toho nekyne finanční zisk? Období novověku „před 20. stoletím“ se dostane do médií, jen když je nějaké výročí. A mediálně zajímavá výročí jsou jen ta, která souvisí s nacionalistickým pojetím dějin.

Když bylo v roce 2017 výročí prosincové ústavy z roku 1867, která nám poprvé dala občanská práva, snažil jsem se pohnout média k nějakému pořadu, ale nikdo neměl zájem. Zato natočí třeba cyklus „72 jmen české historie“ nebo „Děsivé dějiny“, které už výběrem témat utvrzují nacionalisticky zúžený pohled na naší novověkou historii, pak natočili příbblý cyklus „Habsburkové“, který zůstává na stejném úzkém výběru událostí, jen u nich mění znaménka. My nemáme mít za úkol vymýšlet nové dějiny pro Habsburky, ale pro sebe, pro celou společnost, která tu tehdy žila. Jenže v kuchyni kolegů dvacátníků došlo k nekalému sblížení historiografie a pokleslé špinicí žurnalistiky a výsledkem jsou takovéhle obviňovací výklady založené na „osobních příbězích“ psaných metodou 10 procent pravdy.

A tato špinavá historiografie pak zpětně mění celou historiografii.

Zdroj: <https://www.parlamentnilisty.cz/>